

قانون موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و

ونزوئلا

نوع سند: قوانین - شماره: 61397 - تاریخ: 1403/12/14

قانون موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و ونزوئلا

قانون موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا ابلاغ شد.

قانون موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا که در جلسه علنی مورخ 1403/12/14 مجلس شورای اسلامی به تصویب رسید طی نامه شماره 61397 مورخ 1404/04/23 توسط رئیس جمهور ابلاغ شد.

قانون موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا

ماده واحده - موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا مشتمل بر یک مقدمه و بیست و دو ماده به شرح پیوست تصویب و اجازه مبادله اسناد آن داده می شود.

تبصره

تبصره - رعایت اصول هفتاد و هفتم (77) یکصد و بیست و پنجم (125) و یکصد و سی و نهم (139) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در اجرای این قانون یا اصلاح آن الزامی است.

بسم الله الرحمن الرحيم

موافقتنامه انتقال محکومان میان جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا

جمهوری اسلامی ایران و جمهوری بولیواری ونزوئلا که از این پس «طرفها» نامیده می شوند:

با تمایل به تقویت روابط میان دو کشور بر پایه اصول احترام متقابل به حاکمیت ملی، عدم مداخله امور داخلی یکدیگر و حمایت از منافع مشترک؛ و

با تمایل به توسعه همکاری بین‌المللی در زمینه حقوق کیفری و نیز فراهم نمودن فرصتی برای اتباع هر طرف که به علت ارتکاب جرم از آزادی خود محروم شده‌اند تا محکومیت‌هایشان را در کشور خود بگذرانند؛
به شرح زیر توافق نموده‌اند:

ماده 1

ماده 1- اصول کلی

- 1- طرف‌ها متعهد می‌شوند گسترده‌ترین میزان همکاری ممکن را در ارتباط با انتقال محکومانی که اتباع کشورهای متبوع خود هستند طبق مفاد این، موافقتنامه برای یکدیگر فراهم نمایند.
- 2- هر شخصی که در قلمرو یکی از طرف‌ها محکوم گردیده و دارای تابعیت یکی از آنها می‌تواند طبق مفاد این موافقتنامه به قلمرو طرف دیگر به منظور اجرای حکم وضع شده انتقال یابد برای این منظور محکوم یا نماینده قانونی او می‌تواند تمایل خود را نسبت به انتقال به کشوری که تبعه آن است طبق مفاد این، موافقتنامه، به طرف صادر کننده حکم یا طرف اجرا کننده حکم ابراز نماید.
- 3- انتقال می‌تواند توسط طرف صادر کننده حکم یا طرف اجرا کننده حکم درخواست شود.

ماده 2

ماده 2- تعاریف

از نظر این موافقتنامه:

- 1- «محکوم» به شخصی اطلاق می‌شود که به موجب حکم قطعی و نهایی دادگاه یکی از طرف‌ها به علت ارتکاب جرم محکوم به حبس یا مجازات سالب آزادی شده باشد؛
- 2- «رأی» به هر تصمیم قضایی اتخاذ شده توسط دادگاه صادر کننده حکم اطلاق می‌شود؛
- 3- «طرف صادر کننده حکم» به طرفی اطلاق می‌شود که حکم برای فرد در آن وضع شده است؛
- 4- «طرف اجرا کننده حکم» به کشوری اطلاق می‌شود که محکوم ممکن است به آنجا منتقل شود یا منتقل شده است تا محکومیت خود را سپری کند؛

5- «حکم» به هرگونه مجازات یا اقدام شامل سلب آزادی اطلاق می‌شود که به خاطر ارتکاب جرم از سوی دادگاه در چهارچوب اعمال صلاحیت کیفری آن برای مدت محدودی صادر شده است؛

6- «نماینده قانونی» به شخصی اطلاق می‌شود که به طور قانونی مجاز شناخته شده است تا به نمایندگی از شخص دیگری عمل نماید.

ماده 3

ماده 3- مراجع مرکزی

1- طرف‌ها مراجع مرکزی زیر را به عنوان مسئول اجرای این موافقتنامه تعیین می‌کنند:

-از طرف جمهوری اسلامی ایران: وزارت دادگستری.

-از طرف جمهوری بولیواری ونزوئلا: وزارت قدرت مردمی برای روابط داخلی صلح و دادگستری و وزارت قدرت مردمی برای امور خارجه.

2- هرگونه تغییر نام یا صلاحیت مراجع مرکزی طرف‌ها باید از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) اطلاع رسانی شود.

ماده 4

ماده 4- نحوه ارتباط

1- مراجع مرکزی برای اهداف این موافقتنامه از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) با یکدیگر ارتباط خواهند داشت.

2- در شرایط اضطراری، درخواست‌ها ممکن است مستقیماً بین مراجع مرکزی طرف‌ها تبادل شود. چنین درخواست‌هایی بلافاصله از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) و به صورت کتبی تایید خواهد شد. تأیید خواهد شد.

3- طرف‌ها می‌توانند سازمان‌ها و نهادهای عمومی دیگری را برای اجرای هر یک از مفاد این موافقتنامه تعیین کنند.

ماده 5

ماده 5- شرایط انتقال

محکوم طبق مفاد این موافقتنامه و فقط تحت شرایط زیر می‌تواند منتقل شود:

الف) چنانچه محکوم تبعه طرف اجراکننده حکم باشد.

ب) چنانچه رأی، قطعی و لازم‌الاجرا باشد.

پ) چنانچه در زمان دریافت درخواست انتقال، حداقل یک سال از محکومیت برای سپری شدن باقیمانده باشد.

ت) چنانچه فعل یا ترک فعلی که به خاطر آن حکم صادر شده است طبق قوانین طرف اجراکننده حکم، جرم محسوب شود یا اگر در قلمرو آن طرف ارتکاب می‌یافت، جرم تلقی می‌گردید.

ث) چنانچه محکوم به انتقال رضایت داشته باشد به استثنای موارد پیش بینی شده در بند (2) ماده (16).

ج) چنانچه طرف‌های صادر کننده و اجرا کننده حکم، برای انجام انتقال توافق داشته باشند.

چ) در موارد استثنایی طرف‌های صادر کننده و اجرا کننده حکم می‌توانند حتی اگر مدت زمانی که محکوم باید سپری نماید کمتر از زمان توافق شده در بند (پ) باشد، نسبت به انتقال توافق نمایند.

ماده 6

ماده 6- ارائه اطلاعات

1- طرف صادر کننده و اجراکننده حکم، محتوای این موافقتنامه را به محکومی که در مورد او قابل اجرا است، به زبانی که می‌فهمد، اطلاع خواهند داد.

2- چنانچه محکوم تمایل خود را برای انتقال طبق مفاد این موافقتنامه به طرف صادر کننده حکم ابراز نموده، باشد آن طرف در سریع‌ترین زمان ممکن و پس از قطعی و لازم‌الاجرا شدن حکم طرف اجراکننده حکم را مطلع خواهد نمود.

3- اطلاعیه مذکور اطلاعات زیر را در بر خواهد داشت:

الف) نام کامل، تاریخ و محل تولد محکوم.

ب) نشانی محکوم در قلمرو طرف اجرا کننده حکم، در صورت وجود و نشانی خانواده و او در صورت وجود.

پ) شرح واقعیاتی که بر پایه آن حکم بنا شده است.

ت) ماهیت، مدت زمان و تاریخ شروع

4- چنانچه محکوم به موجب این موافقتنامه تمایل خود را برای انتقال به طرف اجراکننده حکم ابراز نموده باشد، طرف صادر کننده حکم بنا به درخواست، اطلاعات موضوع بند (3) این ماده را به آن طرف ارائه خواهد نمود.

5- محکوم از هر اقدامی که توسط طرف صادر کننده حکم طبق مواد پیشین صورت گرفته است و همچنین هرگونه تصمیمی که که توسط هر کدام از طرفها در خصوص درخواست انتقال اخذ گردیده باشد، به صورت مکتوب مطلع خواهد شد.

ماده 7

ماده 7- درخواستها و پاسخها

1- درخواستها و پاسخهایی که در این موافقتنامه مورد حکم قرار گرفته‌اند به صورت مکتوب ارائه خواهند شد. در صورت توافق طرفها در مورد استفاده از وسایل الکترونیکی ارتباطی، وسایل مزبور به شرطی می‌توانند استفاده شوند که برای طرف دریافت کننده امکان تأیید آنها وجود داشته و سابقه مکتوب ایجاد نمایند.

2- طرف صادرکننده حکم تصمیم خود در مورد پذیرش یا عدم پذیرش انتقال درخواستی را به طرف اجراکننده حکم اطلاع خواهد داد.

ماده 8

ماده 8- اسناد مثبت

1- طرف اجراکننده حکم، در صورت درخواست طرف صادر کننده حکم، اسناد زیر را ارائه خواهد نمود:

الف) سند یا اظهاریه‌ای که نشان دهد محکوم طبق تعریف موضوع بند الف) ماده (5) تبعه آن طرف می‌باشد.

ب) رونوشتی از قانون مربوط طرف اجراکننده که مقرر می‌دارد فعل یا ترک فعلی که به موجب آن حکم در طرف صادر کننده صادر شده است به موجب قانون طرف اجراکننده، جرم محسوب می‌شود یا در صورت ارتکاب در

قلمرو آن جرم تلقی خواهد شد.

2- چنانچه انتقال درخواست شده باشد، طرف صادر کننده حکم، اسناد زیر را به طرف اجراکننده حکم ارائه خواهد نمود مگر اینکه طرف‌ها پیشتر عدم موافقت خود را با انتقال اعلام کرده باشند:

الف) رونوشت مصدق حکم.

ب) متن قانونی که حکم بر اساس آن صادر شده است.

پ) اظهاریه‌ای که نشان می‌دهد چه میزان از حکم سپری شده است، از جمله اطلاعات مربوط به هرگونه بازداشت پیش از محاکمه تغییر و هر عامل دیگری که مربوط به اجرای حکم باشد.

ت) سندی با هر ماهیتی شامل ابراز رضایت محکوم یا نماینده قانونی او چنانچه شخص صغیر باشد یا وضعیت فیزیکی یا روانی او به گونه‌ای باشد که نیاز به نماینده داشته باشد.

ث) در صورت اقتضا، هرگونه گزارش پزشکی یا اجتماعی در مورد محکوم، از جمله اطلاعات در مورد رفتار او در طول بازداشت و درمان او در طرف صادرکننده حکم و نیز هرگونه توصیه برای درمان آتی او در طرف اجراکننده حکم.

ج) مقررات قابل اجرا در مورد امکان آزادی پیش از موعد یا مشروط محکوم یا هر تصمیم مربوط به این نوع آزادی برای اجرای رأی موضوع جزء الف) بند (2) این ماده.

چ) هر یک از طرف‌ها می‌تواند درخواست نماید هر یک از اسناد موضوع بند (1) یا (2) پیش از ارائه درخواست انتقال یا تصمیم‌گیری در مورد پذیرش یا عدم پذیرش انتقال به آن ارائه شود.

ماده 9

ماده 9- اثر انتقال بر طرف صادر کننده حکم

1- این موضوع که مقام‌های طرف اجرا کننده حکم، مسئولیت محکوم را پذیرفته‌اند، اثر تعلیق اجرای حکم در طرف صادر کننده را خواهد داشت.

2- چنانچه طرف اجراکننده حکم اجرای حکم را تکمیل شده تلقی نماید، طرف صادر کننده حکم نمی‌تواند حکم را اجرا کند.

ماده 10

ماده 10- اثرات انتقال بر طرف اجراکننده حکم

1- تداوم اجرای حکم شخص منتقل شده طبق قوانین و رویه‌های اجرائی یا قضائی طرف اجرا کننده حکم انجام خواهد پذیرفت. طرف مزبور می‌تواند در زمان اتخاذ تصمیم برای آزادی پیش از موعد یا مشروط برای سپری کردن حکم، مفاد یا تصمیم‌های موضوع جزء (ث) بند (2) ماده (8) را مد نظر قرار دهد.

2- طرف اجراکننده حکم متعهد به اجرای حکم صادر شده در طرف صادرکننده حکم خواهد بود. هیچ محکومی را نمیتوان منتقل کرد مگر اینکه حکم متضمن مدت محکومیت قابل اجرا در طرف اجراکننده حکم باشد. چنین حکمی را به هیچ وجه نمیتوان از نظر ماهیت یا مدت توسط طرف اجراکننده تشدید کرد.

ماده 11

ماده 11- تجدید نظر در حکم

فقط طرف صادر کننده حکم حق خواهد داشت که در مورد هرگونه درخواست تجدیدنظر در حکم، تصمیم‌گیری نماید.

ماده 12

ماده 12- خاتمه اجرای حکم

طرف اجراکننده حکم به محض اینکه از سوی طرف صادرکننده حکم از هر تصمیم یا اقدام منتج به خاتمه اجرای حکم مطلع شود اجرای حکم را خاتمه خواهد داد.

ماده 13

ماده 13- عفو، موردی، عفو عمومی آزادی مشروط و تخفیف در حکم

هر یک از طرف‌ها می‌تواند طبق قوانین ملی خود عفو، موردی، عفو عمومی، آزادی مشروط برای سپری کردن حکم و تخفیف در حکم را اعطا نماید.

ماده 14

ماده 14 - اطلاعات در مورد اجرا

طرف اجرا کننده حکم اطلاعات زیر را در خصوص اجرای حکم به طرف صادرکننده حکم ارائه خواهد نمود:

الف) چنانچه اجرای حکم به طور کامل تکمیل شده تلقی گردد.

ب) چنانچه محکوم پیش از اتمام اجرای حکم از حبس فرار کرده باشد.

پ) چنانچه طرف صادر کننده حکم گزارش ویژه‌ای را درخواست نماید.

ماده 15

ماده 15 - شیوه انتقال

1- طرف اجراکننده حکم مسئولیت بازداشت و انتقال هر محکوم را از طرف صادر کننده حکم بر عهده خواهد داشت. برای این منظور مراجع مرکزی طرف‌ها زمان و مکان انتقال را تعیین خواهند نمود.

2- زمانی که محکوم تحویل داده می‌شود، مراجع مرکزی طرف صادر کننده حکم، سندی را که نشان دهنده مدت زمان واقعی است که محکوم در طرف صادر کننده حکم در حبس به سر برده است و در صورت وجود، مدت زمان کسر شده از حکم او و دلایل آن را به مراجع مرکزی طرف اجراکننده ارائه خواهد نمود.

ماده 16

ماده 16 - واگذاری اجرای حکم

1- طرف‌ها می‌توانند به صورت موردی توافق کنند چنانچه تبعه طرف اجراکننده حکم که خود موضوع حکم وضع شده در قلمرو طرف صادر کننده است، به قلمرو طرف اجراکننده فرار کند یا به هر نحو از نظر رسیدگی‌های قضایی که علیه او در طرف اجراکننده حکم جریان است یا پس از محاکمه به منظور اجتناب از اجرا یا ادامه اجرای حکم در طرف صادر کننده حکم به قلمرو طرف اجراکننده حکم بازگردد، طرف صادر کننده حکم بتواند از طرف اجراکننده حکم درخواست کند تا اجرای حکم را بر عهده بگیرد.

2- به منظور واگذاری اجرای حکم وضع شده در نتیجه محاکمه، به گونه پیش‌بینی شده در بند (1)، مفاد این

موافقتنامه با تغییرات لازم اعمال خواهد شد. در هر حال رضایت محکوم موضوع بند (ث) ماده (5) مورد نیاز نخواهد بود.

3- در صورتی می‌توان واگذاری حکم را منوط به شناسایی حکم از سوی دادگاه صلاحیتدار با موافقت قبلی طرف اجرا کننده حکم برای واگذاری حکم کرد که به موجب قوانین داخلی، طرف اجرا کننده حکم چنین مقرر بداند.

4- طرف اجرا کننده حکم می‌تواند بنا بر درخواست طرف صادر کننده حکم و تا جایی که با قوانین داخلی آن مغایر نباشد، پیش از دریافت مدارک مثبت درخواست واگذاری اجرای حکم یا پیش از اتخاذ تصمیم در خصوص درخواست مذکور، به منظور حصول اطمینان از باقی ماندن محکوم در قلمرو خود تا زمان اتخاذ تصمیم در مورد درخواست واگذاری اجرای حکم محکوم را بازداشت یا هر اقدام دیگری را اتخاذ نماید. درخواست اطلاعات اقدام موقتی شامل اطلاعات مذکور در بند (3) ماده (6) خواهد بود وضعیت کیفری محکوم در نتیجه هر دوره زمان سپری شده در بازداشت به موجب این بند، تشدید نخواهد شد.

ماده 17

ماده 17- هزینه‌ها

هرگونه هزینه صرف شده در اجرای این موافقتنامه بر عهده طرف صادر کننده حکم خواهد بود به استثنای هزینه‌هایی که منحصراً در قلمرو طرف اجرا کننده حکم انجام شده است. همه هزینه‌های ناشی از اجرای این موافقتنامه با بودجه هر یک از طرف‌ها تأمین خواهد شد.

ماده 18

ماده 18- معافیت از تصدیق

در اجرای این موافقتنامه، به استثنای موارد مندرج در جزء (الف) بند (2) ماده (8)، اسنادی بین طرف‌ها از طریق مجاری مشخص شده در ماده (4) این موافقتنامه تبادل می‌شوند، ممکن است از تصدیق معاف شوند.

ماده 19

ماده 19- اصلاحات و تغییرات

این موافقتنامه می‌تواند با توافق متقابل هر دو طرف به صورت کتبی اصلاح شود. اصلاحات طبق تشریفات موضوع ماده (22) این، موافقتنامه لازم الاجرا خواهد شد.

ماده 20

ماده 20- زبان

درخواست‌ها و اسناد به موجب این موافقتنامه به زبان رسمی طرف‌ها، همراه با ترجمه به زبان رسمی درخواست شونده خواهد بود.

ماده 21

ماده 21- حل و فصل اختلاف‌ها

هرگونه اختلاف ناشی از تفسیر یا اجرای این موافقتنامه از طریق مشورت مستقیم بین مراجع مرکزی حل و فصل خواهد شد.

چنانچه طرف‌ها نتوانند به توافق دست یابند اختلاف به صورت دوستانه از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) بین طرف‌ها حل و فصل خواهد شد.

ماده 22

ماده 22- لازم‌الاجرا شدن، اعتبار و اختتام

این موافقتنامه از تاریخ آخرین اعلامیه‌ای که طی آن طرف‌ها به صورت کتبی و از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) انجام الزامات قانون اساسی و قانون داخلی مربوط خود را به این منظور اطلاع دهند برای مدت نامحدود لازم‌الاجرا خواهد شد.

هر یک از طرف‌ها می‌تواند در هر زمانی این موافقتنامه را طی اعلامیه کتبی به طرف دیگر از طریق مجاری سیاسی (دیپلماتیک) خاتمه دهد.

اختتام شش (6) ماه پس از دریافت اعلامیه مزبور توسط طرف دیگر نافذ خواهد شد. این موافقتنامه علی‌رغم اختتام، در مورد اجرای احکام محکومانی که پیش از این به موجب این سند و قبل از تاریخی که خاتمه نافذ می‌شود، منتقل شده‌اند، همچنان اعمال خواهد شد.

این موافقتنامه در شهر کاراکاس در تاریخ 22 خرداد 1402 هجری شمسی برابر با 12 ژوئن 2023 میلادی در دو نسخه اصلی به زبان‌های، فارسی، اسپانیایی و انگلیسی تنظیم گردید. تمامی متون از اعتبار یکسان برخوردار هستند. در صورت اختلاف در هر یک از متون نسخه انگلیسی ملاک خواهد بود.

از طرف جمهوری اسلامی ایران از طرف جمهوری بولیواری ونزوئلا

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده و یک تبصره منضم به متن موافقتنامه شامل مقدمه و بیست و دو ماده در جلسه علنی روز سه شنبه مورخ 1403/12/14 مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 1404/3/21 از سوی مجمع تشخیص مصلحت نظام با تأیید بند «ت» ماده (5)، بندهای (1) و (2) ماده (10) مواد (11) و (13) و بندهای (1) و (2) ماده (16) موافقتنامه، موافق با مصلحت نظام تشخیص داده شد.